

Arrest

nr. 93 980 van 19 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 18 september 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. BELLEMANS, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 september 2008 dient verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 2 februari 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 28 959 van 22 juni 2009 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 18 mei 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 11 mei 2012 wordt

de aanvraag zonder voorwerp verklaard omdat verzoekster tegenover de Oostenrijkse autoriteiten verklaarde België te hebben verlaten in oktober 2010 en te zijn teruggekeerd naar Rusland en Wit-Rusland.

Op 10 juli 2012 dient verzoekster opnieuw een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Uit het Eurodac-verslag van 10 juli 2012 blijkt dat verzoekster een asielaanvraag bij de Oostenrijkse autoriteiten heeft ingediend op 15 april 2012.

Op 17 juli 2012 verzoekt de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 16.1.c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening), de Oostenrijkse autoriteiten om de terugname van verzoekster.

Op 23 juli 2012 wordt met het terugnameverzoek door de Oostenrijkse autoriteiten ingestemd op grond van artikel 13 van de Dublin-II-Verordening.

Op 7 augustus 2012 deelt de raadsman van verzoekster aan het bestuur mee dat verzoekster problemen kende in Oostenrijk.

Op 18 september 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde datum. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten M. A.

geboren te K., op (in) (...)

van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat zij op 12.05.2012 is aangekomen in België. Bijna twee maanden later, op 10.07.2012, vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van de Russische Federatie te bezitten, en geboren te zijn in K. op (...). Op 07.08.2012 meldde Meester K.B. zijn tussenkomst in het dossier van betrokkene.

Uit het Eurodacverslag van 10.07.2012 blijkt dat betrokkene in Oostenrijk asiel heeft aangevraagd en de Oostenrijkse overheid heeft op datum van 23.07.2012 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 10.07.2012 dat dit haar tweede asielaanvraag in België is en dat zij eveneens asiel aanvraagde in Oostenrijk. Betrokkene verklaarde dat ze door België werd gerepatrieerd nadat ze afstand deed van haar asielaanvraag in België. Op 04.10.2010 zou ze per vliegtuig van uit Frankfurt-Mainz naar Moskou gevlogen zijn. Vanuit Moskou zou betrokkene vervolgens de bus genomen hebben naar Dagestan waar ze op 06.10.2010 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat ze in Dagestan in het dorp “Batash-Yurt” in haar huis verbleef maar dat ze door problemen bij haar tante in “Khasav-Yurt” en vervolgens bij een neef in “Makhatchkala” verbleef. Betrokkene verklaarde op 07.04.2012 vervolgens vanuit Dagestan per bus naar Moskou gereisd zou zijn waar ze op 09.04.2012 zou zijn aangekomen. Vanuit Moskou zou ze per auto naar Minsk in Wit-Rusland gereisd zijn waar ze op 10.04.2012 zou zijn aangekomen en vervolgens per auto verder gereisd zou zijn naar Oostenrijk per auto waar ze op 14.04.2012 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat ze 6000 euro betaald zou hebben om naar België gebracht te worden maar dat ze door de Oostenrijkse politie werd tegengehouden. Betrokkene verklaarde dat ze in Oostenrijk asiel aanvraagde en dat ze door de politie naar het asielcentrum in Traiskirchen werd gebracht. Betrokkene verklaarde dat ze vier dagen in het centrum van Traiskirchen verbleven zou hebben en vervolgens tot 11.05.2012 in een centrum in Bad Kreuz. Betrokkene verklaarde ze in Oostenrijk gehoord werd maar dat er nog geen beslissing was toen ze Oostenrijk verliet op 11.05.2012. Betrokkene verklaarde in België te zijn aangekomen op 12.05.2012. Pas op 10.07.2012, bijna twee maanden naar

haar aankomst in België vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten na haar asielaanvraag in Oostenrijk.

Vooreerst dient het volgende te worden opgemerkt. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene een eerste keer asiel aanvroeg in België op 16.09.2008. Op 02.02.2009 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder: CGVS) inzake deze asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het tegen deze beslissing van het CGVS ingestelde beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (verder: RVV), werd op 22.06.2009 door de RVV verworpen. Betrokkene verklaarde tijdens haar tweede asielaanvraag in België dat ze op 04.10.2010 zou zijn gerepatriëerd naar Rusland nadat ze afstand deed van haar asielaanvraag.

Rekening houdende met de gegevens in het Eurodacverslag van 10.07.2012 en de verklaringen van betrokkene dat zij eerder in Oostenrijk asiel heeft aangevraagd werd voor betrokkene op 17.07.2012 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.C van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) aan de Oostenrijkse autoriteiten verstuurd. De Oostenrijkse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 23.07.2012 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art. 13 van de Dublin-II-Verordening, waarin gesteld wordt dat “wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen lidstaat kan worden aangewezen die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, de lidstaat waar het verzoek het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan”. Rekening houdende dat betrokkene verklaarde te zijn teruggekeerd naar Dagestan in de Russische Federatie op 04.10.2010, betrokkene in Dagestan verbleven zou hebben tot 07.04.2012, en zich dus langer dan drie maanden buiten het gebied van de Dublin-Staten bevonden heeft waardoor de Belgische autoriteiten op basis van art. 16.4 van de Dublin-II-Verordening alleszins niet langer als verantwoordelijke Lid-Staat voor de behandeling van de asielaanvraag beschouwd kunnen worden, en betrokkene vervolgens in Oostenrijk asielvroeg, is Oostenrijk derhalve de Lid-Staat die op basis van art. 13 van de Dublin-II-Verordening de verantwoordelijke Lid-Staat is voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene, zoals zij ook expliciet erkennen in hun terugnameakkoord dd. 23.07.2012.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Oostenrijk voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Oostenrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Oostenrijk dan in België zou genieten. Oostenrijk heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van betrokkene zal door de Oostenrijkse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Oostenrijk een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Oostenrijkse autoriteiten. Betrokkene maakt verder niet in aannemelijk dat er een reëel risico bestaat dat Oostenrijk haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Betrokkene maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Oostenrijkse autoriteiten haar zouden repatriëren naar de Russische Federatie vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Oostenrijkse autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lidstaat, in casu Oostenrijk, zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat ze in Oostenrijk door twee Tsjetsjenen werd aangevallen buiten aan de gebouwen van het centrum in een bosrijk gebied en dat één van de Tsjetsjeense mannen zei dat hij van de entourage van haar ex-man was en dat ze haar de keel zouden oversnijden indien ze naar de politie zou stappen (DVZ, vraag 21). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat deze aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Oostenrijk geen verband houden met redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Oostenrijkse autoriteiten. Derhalve zijn ze als aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Oostenrijk, niet gerechtvaardigd. Met betrekking tot de door betrokkene aangehaalde verklaring dat ze in Oostenrijk door twee Tsjetsjeense mannen zou zijn aangesproken en aangevallen die zou behoren tot de

entourage van haar ex-man, dient te worden opgemerkt dat betrokkene hiervan niet het minste begin van bewijs aanbrengt. Er kan op zijn minst van de asielzoeker verwacht worden dat indien zij dergelijke feiten aanhaalt zij hiervan op zijn minst concrete bewijzen of elementen aanbrengt, quid non. Indien betrokkene al problemen gekend zou hebben in Oostenrijk met personen die zouden behoren tot de entourage van haar ex-man en door hen bedreigd, aangevallen en met de dood bedreigd zou zijn indien ze naar de politie zou stappen en zich in Oostenrijk niet veilig voelde omwille van deze aangehaalde elementen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich hoe dan ook tot de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten dient te richten met deze feiten en deze aan te geven voor het eventueel verkrijgen van hulp en/of bescherming. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat ze enig initiatief heeft ondernomen om de hulp van de Oostenrijkse autoriteiten in te roepen en maakt evenmin op geen enkele wijze aannemelijk dat de Oostenrijkse autoriteiten haar niet zouden willen en/of kunnen beschermen, indien ze er een beroep op zou hebben gedaan. Het gegeven dat Meester B. K. in zijn tussenkomst van 07.08.2012 de verklaringen van zijn cliënte dat zij in Oostenrijk zou zijn aangevallen en bont en blauw geslagen zijn door een voor haar onbekende Tsjetsjeen die door haar ex-man in de problemen zou zijn geraakt en die gedreigd zou hebben dat indien ze klacht zou neerleggen ze gedood zou worden, nogmaals herhaalt, wijzigt echter niets aan hetgeen hiervoor werd uiteengezet met name dat betrokkene in eerste instantie een beroep had moeten doen op de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten om deze vermeende feiten aan te kaarten voor het eventueel verkrijgen van hulp en/of bescherming. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Oostenrijkse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Oostenrijk er toe zal leiden dat zij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Oostenrijkse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Uit recente rapporten (Amnesty International - Annual Report 2012 - The state of the world's human rights - Austria & Country Reports on Human Rights Practices for 2011 - AUSTRIA; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2012) kan bovendien niet worden opgemaakt dat Oostenrijk de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zou respecteren. Uit deze rapporten blijkt evenmin dat een terugkeer naar Oostenrijk een inbreuk zou uitmaken uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de lidstaat verantwoordelijke Lidstaat, in casu Oostenrijk, zijn dan ook niet gerechtvaardigd.

Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene. De Oostenrijkse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Oostenrijk in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat zij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Op basis van het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 derhalve niet aan de orde.

Betrokkene werd tijdens haar gehoor op de DVZ van 10.07.2012 gevraagd of er een specifieke reden was waarom zij precies in België asiel wilde aanvragen. Betrokkene verklaarde daarop dat ze al eerder twee jaar in België was en dat ze hier kennissen heeft en dat al vier niveaus van de Nederlandse taal volgde (DVZ, vraag 19). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat zij last heeft van psychische problemen, dat ze slaapproblemen heeft en huidirritatie heeft omwille van stress (DVZ, vraag 20). In het administratief dossier van betrokkene zijn echter geen medische documenten aanwezig die deze verklaring staven. Met betrekking tot deze motieven, met name dat ze last zou hebben van psychische problemen, slaapproblemen en huidirritatie door stress, dient bovendien te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Oostenrijk de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Oostenrijk indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. In het administratief dossier van betrokkene zijn er derhalve geen gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in Oostenrijk. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Oostenrijk, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft bij de vraag naar haar originele paspoort waarvan betrokkene twee gekopieerde pagina's neerlegde evenals een duplicaat van haar geboorteakte (DVZ, vraag 18) en waarbij ze stelt dat haar originele paspoort en originele geboorteakte door de Oostenrijkse autoriteiten in beslag zouden zijn genomen toen ze door de politie werd tegengehouden in Oostenrijk en dat de Oostenrijkse politie toen eveneens oproepingen van de politie, de overlijdensakte van een neef, het PV van de politie naar aanleiding van de moord op haar neef B. A. en een medisch attest van het ziekenhuis op naam van betrokkene dat ze tien dagen gehospitaliseerd zou zijn na de aanval, zou hebben ingehouden, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op het inhoudelijke karakter van de asielaanvraag waarom betrokkene het land waarvan zij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar zij haar gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze verklaringen die slaan op het inhoudelijke karakter van de asielaanvraag worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-II-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag wordt vastgesteld.

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 382, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13 van Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003. Betrokkene zal overgedragen worden aan de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten op de luchthaven te Wenen, Oostenrijk.

(...).

Op 18 september 2012 wordt aan verzoekster een beslissing ter kennis gebracht tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Op 24 september 2012 dient verzoekster een verzoekschrift in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de bestreden beslissing. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen bij arrest nr. 88 147 van 25 september 2012.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wordt de exceptie van onontvankelijkheid opgeworpen wat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging betreft.

Artikel 39/82, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

Nadat de partijen gehoord zijn of behoorlijk opgeroepen, wordt de schorsing bevolen bij gemotiveerde uitspraak van de voorzitter van de geadieerde kamer of van de rechter in vreemdelingenzaken die hij daartoe aanwijst.

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.

In afwijking van het vierde lid en onverminderd het bepaalde in § 3, belet de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet dat de verzoeker nadien een vordering tot schorsing volgens de gewone procedure instelt indien deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond."

Verzoekster heeft op 24 september 2012 bij faxbericht de schorsing van de tenuitvoerlegging gevorderd bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van 18 september 2012. De vordering is door de Raad bij arrest nr. 88 147 van 25 september 2012 verworpen omdat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet werd aangetoond. Verzoekster kan, gelet op artikel 39/82, § 1 van de vreemdelingenwet, niet op ontvankelijke wijze met huidig verzoekschrift opnieuw een vordering tot schorsing tegen dezelfde beslissing indienen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoekster voert in het enige middel de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3, § 2 en de artikelen 7 en 15 van de Dublin-II-Verordening, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"1. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing.

Zie ook J. VANDE LANODE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegen van recht dit niet gebeurd is in casu.

2. 'Traditioneel aanvaarden rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen."

(VAN HEULE, o.c., nr. 106).

In de belgische rechtspraak blijft het principe onverminderd gehuldigd dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning:

"Que, pour qu'une persecution émanant de personnes privées puisse être en compte pour l'application de la convention de Genève il faut, selon les critères établis par le Haut Commissariat aux réfugiés des Nations Unies, qu'elle soit « sciemment » tolérée par les autorités au que celles-ci soient incapables d'offrir « une protection efficace». (RVS, 06 november 1996, T. Vreemd., 1997 (verkort), 74).

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de DUBLIN II VERORDENING door het feit dat geen enkel onderzoek werd verricht mbt. de door verzoekster opgeworpen problemen, doch integendeel deze zomaar als niet-bewezen en niet-relevant aan de kant worden geschoven.

Van verzoekster kan niet verwacht worden dat zij alle elementen die zij aanbrengt, bewijst.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar afwijst zonder enig onderzoek.

Art. 3.2 van de DUBLIN II VERORDENING bevat de zgn. humanitaire clause, en luidt als volgt:

"In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielerzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis."

Verzoekster meent dat een toepassing van deze clausule wenselijk is en dit gezien de hiernavolgende elementen:

-verzoekster heeft destijds op 16.09.2008 asiel aangevraagd in België, lidstaat die zich toen bevoegd achtte tot het behandelen van deze asielaanvraag.

Haar volledig asioldossier is hier gekend in België en behandeld geweest door de Belgische autoriteiten. Bovendien heeft verzoekster hier gedurende verschillende jaren verbleven, en is het zo dat zij tal van cursussen heeft gevolgd, zo ondermeer Nederlands.

Het komt dan ook voor een coherente behandeling van het dossier wenselijk over dat België opnieuw haar aanvraag behandelt.

-verzoekster had de intentie om de asielaanvraag in België in te dienen, doch is opgepakt geworden in Oostenrijk, reden waarom zij noodgedwongen daar asiel indiende.

Het was echter haar intentie de asielaanvraag in België in te dienen, hetgeen zij ook naderhand deed.

Er is geen enkel beletsel tegen de behandeling van de aanvraag conform de wens van verzoekster door België. Zij heeft geen strafblad en kwam tijdens haar verblijf in België destijds nooit in aanraking met het gerecht of de politiediensten.

-verzoekster heeft aangehaald dat zij problemen heeft ondervonden in Oostenrijk, waar zij werd bedreigd door personen die blijkbaar haar ex-man kenden en dat zij ook geslagen is geworden.

Er wordt hierover gesteld dat er geen enkel bewijs voorligt, doch verzoekster heeft de letsel getoond aan DVZ, die deze zelf kon vaststellen.

Het is in deze omstandigheden voor de fysieke integriteit van verzoekster niet aangewezen om nog in Oostenrijk te verblijven, gezien de dreigementen aan haar adres.

-er is sprake van een medische problematiek die reeds enige jaren bestaat.

Verzoekster werd hiervoor verzorgd in België en zij wenst dat deze begeleiding en verzorging hier wordt verdergezet, eerder dan behandeling door een dokter in Oostenrijk die volledig opnieuw moet beginnen bij gebreke aan dossier met daarbovenop nog eens een zware taalbarrière.

Het is dan ook aangewezen op humanitaire gronden en tevens proceseconomische gronden de aanvraag in België te behandelen eerder dan in Oostenrijk."

3.2 Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen."* Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM en 7 en 15 van de Dublin-II-Verordening, merkt de Raad op dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van deze verdragsbepalingen, zonder evenwel aan te geven op welke wijze deze verdragsbepalingen door de bestreden beslissing wordt geschonden. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster meent dat het wenselijk is om op grond van humanitaire redenen en proceseconomische redenen artikel 3, § 2 van de Dublin-II-Verordening toe te passen. Zij zet de volgende redenen uiteen:

omdat zij reeds in 2008 asiel heeft aangevraagd in België en bijgevolg haar asioldossier gekend is in België; omdat zij reeds gedurende verschillende jaren heeft verbleven in België en tal van cursussen heeft gevolgd; omdat zij de intentie had om haar asielaanvraag in België in te dienen doch door de politie in Oostenrijk was opgepakt waardoor zij noodgedwongen asiel heeft aangevraagd in Oostenrijk; omdat zij meent dat er geen beletsel is nu zij geen strafblad heeft; omdat zij problemen heeft ondervonden in Oostenrijk alwaar zij bedreigd werd door personen die haar ex-man kenden en omdat zij medische problemen heeft aangehaald waarvoor zij reeds werd verzorgd in België.

Vooreerst merkt de Raad op dat verweerder verplicht is om op grond van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet, aan de hand van de criteria vastgesteld door de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend, na te gaan welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 14 april 2012 werd geregistreerd in Oostenrijk als asielzoekster. Verzoekster verklaart tevens uitdrukkelijk dat zij een asielaanvraag heeft ingediend in Oostenrijk. Vervolgens richtte de Belgische Staat een terugnameverzoek tot de Oostenrijkse autoriteiten op grond van artikel 16.1.c van de Dublin-II-Verordening, die met de terugname instemden op grond van artikel 13 van de Dublin-II-Verordening. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, met verwijzing naar de toepasselijke wetbepalingen, met name artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 13 van de Dublin-II-Verordening, waarom België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan Oostenrijk toekomt. Tevens wordt in de beslissing de door verzoekster aangehaalde argumenten overlopen en wordt telkens uiteengezet waarom deze argumenten niet volstaan om de asielaanvraag niet door Oostenrijk te laten behandelen.

Artikel 3, punt 2 van de Dublin-II-Verordening luidt als volgt:

“In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt de lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.”

Uit deze bepaling kan geen verplichting worden afgeleid voor de Belgische Staat om een asielverzoek te behandelen indien, overeenkomstig de bepalingen van de Dublin-II-Verordening, een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van deze aanvraag.

In de bestreden beslissing wordt bovendien duidelijk aangegeven waarom de Belgische autoriteiten geen gebruik wensen te maken van de door artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening geboden mogelijkheid.

Waar verzoekster verwijst naar haar asielaanvraag in 2008 in België, haar verblijf gedurende een aantal jaren in België en de cursussen die zij heeft gevolgd, waaronder het Nederlands, motiveert verweerder het volgende:

“Betrokkene werd tijdens haar gehoor op de DVZ van 10.07.2012 gevraagd of er een specifieke reden was waarom zij precies in België asiel wilde aanvragen. Betrokkene verklaarde daarop dat ze al eerder twee jaar in België was en dat ze hier kennissen heeft en dat al vier niveaus van de Nederlandse taal volgde (DVZ, vraag 19). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen.”

Waar verzoekster haar betoog beperkt tot een herhaling van deze elementen toont zij niet aan dat het motief in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is of onjuist. Ook het feit dat zij nooit de intentie had om haar asielaanvraag in te dienen in Oostenrijk doch daartoe noodgedwongen is overgegaan

omdat zij werd opgepakt door de politie, doet geen afbreuk aan het motief dat het volgen van verzoeksters keuze van het land waar zij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat het motief in de bestreden beslissing dat de door haar aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, *in casu* Oostenrijk, niet gerechtvaardigd is. De verwijzing naar het gebrek aan een strafblad doet geen afbreuk aan het motief.

Met betrekking tot de bedreigingen die verzoekster heeft ondervonden in Oostenrijk motiveert verweerder het volgende in de beslissing:

“Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Oostenrijkse autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke Lidstaat, in casu Oostenrijk, zouden rechtvaardigen, stelde betrokkene dat ze in Oostenrijk door twee Tsjetsjenen werd aangevallen buiten aan de gebouwen van het centrum in een bosrijk gebied en dat één van de Tsjetsjeense mannen zei dat hij van de entourage van haar ex-man was en dat ze haar de keel zouden oversnijden indien ze naar de politie zou stappen (DVZ, vraag 21). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat deze aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Oostenrijk geen verband houden met redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Oostenrijkse autoriteiten. Derhalve zijn ze als aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Oostenrijk, niet gerechtvaardigd. Met betrekking tot de door betrokkene aangehaalde verklaring dat ze in Oostenrijk door twee Tsjetsjeense mannen zou zijn aangesproken en aangevallen die zou behoren tot de entourage van haar ex-man, dient te worden opgemerkt dat betrokkene hiervan niet het minste begin van bewijs aanbrengt. Er kan op zijn minst van de asielzoeker verwacht worden dat indien zij dergelijke feiten aanhaalt zij hiervan op zijn minst concrete bewijzen of elementen aanbrengt, quid non. Indien betrokkene al problemen gekend zou hebben in Oostenrijk met personen die zouden behoren tot de entourage van haar ex-man en door hen bedreigd, aangevallen en met de dood bedreigd zou zijn indien ze naar de politie zou stappen en zich in Oostenrijk niet veilig voelde omwille van deze aangehaalde elementen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich hoe dan ook tot de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten dient te richten met deze feiten en deze aan te geven voor het eventueel verkrijgen van hulp en/of bescherming. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat ze enig initiatief heeft ondernomen om de hulp van de Oostenrijkse autoriteiten in te roepen en maakt evenmin op geen enkele wijze aannemelijk dat de Oostenrijkse autoriteiten haar niet zouden willen en/of kunnen beschermen, indien ze er een beroep op zou hebben gedaan. Het gegeven dat Meester B. K. in zijn tussenkomsst van 07.08.2012 de verklaringen van zijn cliënte dat zij in Oostenrijk zou zijn aangevallen en bont en blauw geslagen zijn door een voor haar onbekende Tsjetsjeen die door haar ex-man in de problemen zou zijn geraakt en die gedreigd zou hebben dat indien ze klacht zou neerleggen ze gedood zou worden, nogmaals herhaalt, wijzigt echter niets aan hetgeen hiervoor werd uiteengezet met name dat betrokkene in eerste instantie een beroep had moeten doen op de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten om deze vermeende feiten aan te kaarten voor het eventueel verkrijgen van hulp en/of bescherming. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Oostenrijkse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is.”

Verzoekster uit in het verzoekschrift op dit motief geen enkele kritiek (buiten het argument dat ze een letsel zou hebben getoond aan de ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij dient opgemerkt te worden dat een letsel verschillende oorzaken kan hebben), zodat zij niet aantoonde dat dit motief steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is. Aangezien verzoekster niet aantoonde geen beroep te kunnen doen op bescherming van de Oostenrijkse autoriteiten en politie, toont zij niet aan dat het motief in de beslissing dat de door haar aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Oostenrijk, niet gerechtvaardigd zijn, kennelijk onredelijk is.

Ten slotte wijst verzoekster op haar medische problemen waarvoor zij reeds werd behandeld in België. Verweerder motiveert dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende:

“Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat zij last heeft van psychische problemen, dat ze slaapproblemen heeft en huidirritatie heeft omwille van stress (DVZ, vraag 20). In het administratief dossier van betrokkene zijn echter geen medische documenten aanwezig die deze verklaring staven. Met betrekking tot deze motieven, met name dat ze last zou hebben van psychische problemen, slaapproblemen en huidirritatie door stress, dient bovendien te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Oostenrijk de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Oostenrijk indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. In het administratief dossier van betrokkene zijn er derhalve geen gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in Oostenrijk. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Oostenrijk, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Verzoekster heeft in de bijlage van haar verzoekschrift medische attesten gevoegd die evenwel dateren van 10 augustus 2009 en 16 november 2009. Aangezien deze attesten bijna drie jaar oud zijn, kunnen zij bezwaarlijk aantonen dat verzoekster thans nog steeds wordt behandeld voor de medische aandoeningen. Haar argument in het middel dat zij de behandeling en verzorging van haar medische aandoeningen in België wenst ‘verder te zetten’, mist feitelijke grondslag nu zij geen actuele behandeling en verzorging aantoont.

De bestreden beslissing motiveert bijgevolg zeer uitvoering en gaat in op de verklaringen die verzoekster aflegde tijdens het Dublininterview. Gelet op de bovenstaande uiteenzetting kan vastgesteld worden dat verweerder terecht en op redelijke wijze oordeelde dat er *“geen concrete basis (is) om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003.”* Dienaangaande kan worden opgemerkt dat verweerder de mogelijkheid voorzien in artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening heeft betrokken bij de beoordeling van de verantwoordelijke staat voor de behandeling van de asielaanvraag. Artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening schept op zich geen andere verplichtingen in hoofde van verweerder. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de redenen waarom de verweerder geen beroep wenst te doen op de soevereiniteitsclausule zoals opgenomen in artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening laat niet toe te besluiten dat deze bepaling geschonden is.

Uit de bespreking hierboven blijkt bijgevolg dat verweerder *in casu* alle pertinente gegevens is nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoekster aangehaalde elementen, waaronder de bedreigingen in Oostenrijk en haar medische aandoeningen werden wel degelijk onderzocht, doch niet weerhouden. Verzoeksters aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat verweerder niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking hierboven blijkt dat de administratie zich bij het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd heeft op alle aangehaalde argumenten om te verantwoorden dat haar asielaanvraag door de Belgische autoriteiten zou worden behandeld en derhalve zorgvuldig te werk is gegaan. Aldus werd het zorgvuldigheidsbeginsel niet geschonden.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN